PRIMER LLIBRE D' ESTANCES

EX-LIBRIS BIBLIOTECA DE CATALUNYA

ESTANCGH

PRIMER LLIBRE ~~D'ESTANCES~~

(1912 - 1920)

CARLES RIBA

LA REVISTA
BARCELONA
:: MCMXIX ::

...e io coll'arco

I

T'ha enquimerat la gràcia fugitiva
d'un desig i ara ets deserta, Oh ment.
Ai soledat sense dolç pensament,
i foll traût sense paraula viva!

Però què hi fa, si dins el teu oblit
la inquietud pregonament perdura?
Encara el goig sobre la carn s'atura
duent l'anunci d'algun cant no dit.

I ell és el foc sagrat que et perpetua
damunt les cendres del desolament:
no vulguis calma en ton oblit, Oh ment,
Oh folla que has gosat mirar-te nua.

28-4-10

II

With Psyche, my Soul.—E. A. Poe.

Dins de la tarda nua caminàvem plegats
jo i Psique, la meva ànima: ella greu i serena
i jo escoltant-la sospirant, que era la vena
tèbia del plor negada als meus sentits glaçats.

I ella deia: «I per què?...» I feia un lent silenci.
I tornava: «Caldrà que una ombra de salut
agomboli ton pit en un frisar golut
on cada pensament d'una flama s'agenci?».

I deia encara: «Un dia sentiràs que el record
sol i divers del goig que cada instant la terra
damunt ta carn posava, pesa més, i t'aferra
la pols. Jo seré lluny del teu delit retort.»

Psique parlava i era als seus mots tan estranya!
Ni sé com s'és fet muda al bleixâ interrogant
del meu pit... Ai obscur silenci ressonant,
on cada veu que arriba amargament m'enganya!

III

(Diu el Sentit:)

—Espera, què saps tu si aquest és l'espavent
extrem, Oh folla Ment,
i més enllà ja és la possessió pia
d'Ella en pastura i llum del pensament,
i el goig menyspreador de l'instant s'alçaria
per sobre el goig divers de cada dia
sol i immutable com un monument?

(I diu la Ment:)

—Sentit, com goses, foll, servar l'imatge pura
amb un pac que no dura
de jovenesa errívola i de dalê encantat?
Encara et manca acerbament l'obscura
fatiga del carnatge carnal haver menat,
i que més que ta viva nuditat
valgui ta sangonosa vestidura.

(I torna el Sentit:)

—Què en saps de mes batalles, Oh Ment, dins ton hostal? Deixa que en ton [pregon
desolament s'obstini una esperança bella,
i surt, dóna'm la mà, folla, que el món
se'ns obre avui com la immortal presència d'Ella,
i és cada renovada meravella
com un raig d'alba on la tenebra es fon.

I-VI-13

IV

Tots els camins del món com la presència d'Ella!
Ai dura carn indòcil, melangiosament
presa dins les cruïlles de ton enganyi roent:
per què tremoles si tot goig està dins Ella?

Mira davant de tu, calla el teu mot i vés:
és més que ombra d'un somni o un oci nu la vida,
hereva de la joia, carn encuriosida
que tan gran pietat calgué que et lliberés.

Per tu és el sol d'or, i la flor, i l'estrella,
i la sempre diversa llargària dels camins,
i les vides germanes que s'hi mouen a dins:
cada cosa com una paraula nova d'Ella.

28 - VIII - 15

V

Joia, callada endolcidora:
que tímida véns a prop meu!
Toques el sentit com un lleu
alè i la ment encar t'ignora.

Tant de temps que ja hi dorm l'orgull
desert de l'antiga ruïna!
Fes-ne ta casa, i il·lumina,
Joia, el silenci que s'hi acull.

Em cals ben ardida i ben forta:
són tantes vies que davant
sol·liciten el vol errant
del sospirar que Amor em porta,

totes calitjoses d'oblit
i gelebrides de paüra!
Però ta presència fulgura
més forta que el fred i la nit.

Joia, amiga lenta i novella,
veu sense so, respir ardent:
envaeix el desolament
que ara és sol a parlar-me d'Ella!

Sigues ma consellera tu,
la comptadora de mes hores;
incendia d'Ella mes vores,
Joia, i vesteix-me'n el cor nu.

2 Lab. 10

VI

Non destar le speranze fuggitive
dormenti in grembo a una infrangibil fede:
ogni antico spavento omai lor cede
nel muto sonno eternamente vive.

17 - IX - 13

VII

Potser només ets l'ombra rient i fugitiva
d'un desig afermat a habitar dins la ment,
i t'he cenyida entorn amb carn de pensament,
i amb sang de mes batalles t'he fet encesa i viva.

Amor, potsê el suau sospirar que de tu
es porta a mi, només és folla ressonança
d'aquell desig fet música, i és damunt ta semblança
ma pròpia joia el sol que s'hi atura i relluu.

No hi fa res: jo t'hauré amat carnal i eterna;
fugirà l'ombra, mes ja el meu únic destí
serà allò meu que no mor, que morirà amb mi
i que tu sola, Amor, hauràs pogut saber-ne.

10 - XII - 13

VIII

Ara que passa Amor ran de ta pensa nu,
dóna una hora al silenci i a la malenconia:
la imatge escapadissa que vol reposâ en tu
aïra esclava pompa de mots o d'alegria.

Abandona-li un per un els pensaments
dels quals ta boca la vaga dolcesa ignora,
quan dins de tu es congrien i el pit suau hi encens
en una lenta tremolor sospiradora.

Després—seran els braços oberts, i l'incessant
treballar de l'oblit cedint a la follia
de sentir-nos immòbils mentre corre l'instant,
que és feta de silenci i de malenconia.

2-I-14

IX

Per què s'escamparien tos dolços pensaments
amb tos sospirs—callada
música, roberia dels cobejosos vents?
Oh, deixa només cada
pensament dolç jaquir la dolça boca, alada-
ment, en arreaments
de dolços mots: i a tu la gràcia de tu nada
torni, quan ~~a morí~~ els aculls
dins el trèmul silenci ~~que lluu dins~~ de tos ulls.

X

Ulls meus, ulls que viviu goluts damunt mon rostre:
per vosaltres la imatge d'Ella, dolça a servar,
és davallada al cor, i llum tan pia hi fa
que ja no hi val l'or d'aquest sol que és glòria vostra.

¿Com la carnal recança del goig que amb l'hora fuig
a la bella carn d'Ella us té oberts encara,
si el veure-la caduca i fonedissa amara
tot pensament d'amor amb metzina d'enuig?

Ulls meus, closos em fóssiu amb porta de tenebra,
i el vostre esguard girat endins, de cara al cor,
portant a la fidel imatge que no mor,
i a l'adoració que la ciny, i a la febre,

aquesta coneixença tan viva del sentit,
tan corporal, ~~mes ja lliberta~~ de paüra:
la mort d'aquella bella carn faria pastura
sense que en tremolés la imatge dins mon pit.

XI

Ens hem bastit el goig entorn, com una ardida
estada indiferent a l'oblit i al record;
que el temps no hi entra, el temps que feia nostra vida
tan esquiva a aquell mut llagoteig de la mort.

Què és al cap i a la fi, llevat de goig i mort
el nostre fat? No li hem rigut tots dos, Oh bella?
Venceria la tanca del nostre casal fort,
la mort, sinó amb l'encís d'una joia novella?

10-II-14

XII

Joia, dolça conqueridora,
ja no et resisteix rê de mi!
Ma vida acut tota al diví
clam teu i entorn se t'arremora.

Car tu has dit:—Començ jo fui
i fi seré; el millô és encara
per sê, en el temps, no en l'urna clara
de l'esperit.—I veig avui,

Joia, dar-se les mans eternes
mos anys, vestits de foll desig:
tu, sonora i dreta al bell mig,
la dansa rodona governes.

Mes, per damunt, sotja la Mort.
Així l'astor, manyer caçaire,
assetja, enfilat dalt de l'aire,
de la coloma el vol menys fort.

Joia, per què interrogaria
si alces tu mateixa el vel?
¿No és la Mort l'amiga fidel
que en tot camí et fa companyia,

i ara a la porta del meu pit
ta furtiva sortida espera,
tu que entres com alta guerrera
i surts com el lladre de nit?

24 - VIII - 14

XIII

Bacio soave, amor, tua prima prova,
ch'ogni pensier mi scosse nella mente:
or tu, di questa muta angoscia ardente,
fammi la pace, e la parola nova.

16 - VI. 14

XIV

Cap hoste al pensament tan dolç, com el record
del dia en què em mostrà la sospirosa via
Amor primerament—Oh de mos dies, dia!—
amb una errabunda follia
de deixâ el temps enrera del meu córrer més fort.

No posà en tu, Oh via, ses monjoies la Mort.
T'obries dins ma pensa: jo l'he pelegrinada
—guiava Amor—com una contrada inexplorada.
Ha estat una joia callada,
platxeria secreta i rica del record.

—em

¿Com ara, Amor, Oh guia, me punys a fer report
de ma joia, en un vers que bellament l'agenci,
quan només de sonar ma veu dins mon silenci
ja m'apar que el doll recomenci
dels dies que ma única mestressa fou la Mort?

març 1915

XV

I fou. I jo ~~em~~ partí de sos braços oberts,
sojorn que no entristí la petja breu de l'hora.
L'hora havia romàs arraulida a sa vora
per sobtar mon retorn a mos camins incerts.
I fou. I jo ~~em~~ partí de sos braços oberts.

I de l'hora implacable fui novament la presa.
I reparí mon cor ple de l'enyor mortal
de sos braços oberts: pelegrí a qui cal
fugir—tot just hi entrà—de la terra promesa.
I de l'hora implacable fui novament la presa.

I em preguntí: ¿no fóra mon goig potser més clar,
quan mos lassos camins em tornin a sos braços,
Oh pàtria oberta!—si acompanyés mos passos
l'hora, que bat i mor com el meu cor humà?
I em preguntí: ¿no fóra mon goig potser més clar?

15 juil. 12

XVI

Anima meva, assai
glatires per aquesta boca folla.
Tant de volê en un sol sospir adolla,
tanta de força que no torna mai,
i tu no ets lassa mai
de sospirar per 'questa boca folla.

Tot ton podê, allourat
per la purpúria ombra fugitiva,
s'escola al llarg de la quieta riba
de ton eternitat;
mes tu, et té esclava ton eternitat,
en va et tempta la porpra fugitiva:

Anima meva, assai
glatires. Sents? S'agita la recança
dintre ton flanc. Oh plenitud que avança!
Si ara l'ofegues, no reneix pus mai.
Ara és l'hora o mai:
ans que en oblit, ta pau sia en recança.

març 1917

XVII

O my fair warrior!—Shakesp.: OTH.

Amor, és dolç de dir:
si ha emporprat tos joves anys amb guerra
sense evasió el Destí,
ja suplicant a tos genolls s'aferra
ell—ton vivent botí.

Ara la pau primera
sobiranegi els membres combatuts:
qui més enemic t'era
homes i vents a ton entorn fa muts,
t'acotxa amb flonjor d'ombra i vetlla a ta esponera.

Dolç sia el breu dormir:
Amor, què hi fa si ja batalla nova
sotja ton deixondir?
A ton costat, en l'errabunda prova,
fa armes el Destí.

Ell—que si mai movia
el braç servent per la rancúnia fals,
digues, contrastaria
un girar de tos ulls imperials,
Oh bella, Oh a mi clement guerrera mia?

4 ag. 16

XVIII

El dia en què l'alada enveja de les Hores
trairà aquesta cortesia somrient
amb què ara cad'una en son fugir consent
a ser l'hostessa benvinguda de tes vores;

llavors que l'ull entorn farà el compte poruc
de quanta fou la irreparable roberia,
i barris ton casal sobre l'eterna via
fressosa dels records errants sense aixopluc:

bastarà per ventura ta voluntat retorta
per deixondi un sarment que el flam abandonà?
Amor, la teva estada, què la defensarà?
Les Hores, arrogants, empenyeran la porta.

I amb elles els records, fillada que de tu
rebutjaves per pròdiga. T'assetjaran amb lenta
fam de tornà a sentir el temps, que al gaudi tempta:
un dia t'hi retràs amb el voler tot nu.

XIX

El Temps, fill de la Mort, espia i mai no és las.
Ai Mort, així et diu sempre el teu moment quin és!
El goig que atresorem ens fa covard el pas:
aixís a mig camí ens sortiràs,
lladre armat, com si el nostre bé mai t'aprofités.

Si el trist despullament m'espera a mi segon,
Amor, no em pesis morta damunt dels pensaments:
què hi hauria entre tu i els altres morts que hi són?
(Ni què ara entre tu i cap dels meus vivents?)

Jo vull ton cos, llunyà en un país d'oblit:
un freu d'absència que no domi cap conjur.
—I a la nit jo diré, mirant el cel florit:
aixi passà son esperit
a sê un nou astre etern damunt del món obscur.

XX

Com un que dalerós camina al llarg d'un mur
pel carrer d'on la nit ~~tot brogit vą~~ exilava,
i s'enquimera de la ressonança brava
del seu pas, que se'n vola i fuig dins l'aire obscur:

quan de son clar costum Amor romp la cadena
i un sospir viatger se l'enduu de company,
dintre l'ànima bruna i immensa i sense plany
—només un vast enyor, dolç com la lluna plena—

el pensament s'esmuny de son recer d'oblit
i mou a mon encalç la passa traïdora;
de sa jactança tot mon camí s'arremora,
Oh implacable perseguidor vestit de nit.

Llavors, en tant que Amor torni a l'estada vella,
vencedor de tenebres—aquesta dona amant
travessa ma basarda, amb aquells ulls, que fan
com la remota confiança d'una estrella.

XXI

In pace

La tendra amiga, mare de records,
se n'és anada amb els morts:
no ploris, Amor, la morta;
solament barra la porta
a l'aldarull dels records.

Deixa'ls dins la memòria en festa clara,
que ells no en saben res encara:
ve la mort tan flonjamennt,
que no torbà un frisament
de vol aquesta hora clara.

Espera que els records avui infants
sense dol es facin grans:
llavors obriràs la porta;
i a qui els parli de la morta
que partí sent ells infants,

opósaran una mirada clara,
com el nin orbat de mare
que mai no entendrà quin bé
mancà a son joi primisser:
Oh soliua hora clara!

20 nov 16
19 març 17

XXII

Amor, adesiara sento mon pensament
que un sacre horror l'assalta en sa tranquila via:
a l'un costat vas tu, l'usada companyia;
però ens volta una turba pàl·lida i vehement.
Tàcites ombres, òrfenes de fesomia! L'alba
neix plena de records...: d'elles, ni el nom ~~se'n~~ salva
de dins la mar udoladora del present.

Amor, elles amaren també: i de ventura
fou el llur pit desesperadament avar;
no sents—cendra tornà llur pit—el secular
heretatge de joia que dintre l'aire dura
difús? Les ombres vénen de llur estatge mort
no a pregà una minsa almoina de record,
ans a captar de llur tresor la dolça usura.

Amor, l'innúmer deute clama de dins l'abís!
Vivim dels juraments, els sospirs, les besades
infinites de tantes gèneres escolades!
També un dia la casa clara i el verd país
seran buits de nosaltres i sonors d'altres vides
ignorants que tu i jo, ombres engelosides,
~~dins~~ cada cosa amada ventem un flam d'encís.

XXIII

Joia, sàvia creadora,
Oh imperial! qui mai ha dit
que eres alegre? mai quin pit
~~te conegué~~ jubiladora?
t'ha conegut

Tu que somrius darrera el vel
si taula et teníem parada,
amb dolç refús, Oh sospirada
hostessa que ens baixes del cel.

En ma innocent parenceria
jo aparellí per ton regal
la flama del meu cor mortal,
el so de la paraula mia;

mes tu, divina, el braç estens:
com fou ma casa pobra, obscura,
fins que es poblava a ta natura:
sospirs, silenci i pensaments!

Joia, presència ~~greu~~ gran i tendra,
qui tu partint mai fou covard?
qui es temé buit de ton esguard
com ho és del flam la morta cendra?

Joia, què hi fa ton esvair,
quan per ta llei, que sempre resta,
els desigs, nissaga feresta,
ja fan una pàtria dins mi?

1 gen. 17

XXIV

Hem estat com la gent nada a la riba erma
davant l'innumerable somriure de la mar;
la gran temptació a poc a poc desferma
les voluntats ardides del trist costum avar.

I un dia se'ls enduu, com d'una revolada,
ells, amb els seus records, els seus déus i els seus cants,
per si descobririen una terra daurada
enllà de les tenebres profundes i onejants.

Davant l'esguard errívol dels nauxers d'aventura
la verge mar es pobla d'illes amb ports fidels;
mes cap dolçor terral no iguala llur fretura:
sempre demanen una ruta nova als estels.

I més s'estimen la infinita mar deserta,
i els vents que s'escometen pels volubles camins;
de la sonora lluita la nau son vol concerta:
tal nostra vida, Amor, d'un combat de destins.

18 març 17

XXV

Felicitat, no en tens prou de seure a ma taula,
d'acompanyar mes vies, de compartir mon jaç,
que encara sotges si em pendries ma paraula?
Digues-me, què en faràs?

28 març 12

XXVI

Animula vagula blandula

Anima meva, errívola pels camins de mon si:
no facis com el pelegrí
que fou temptat per la rosella tosca,
orgull del senderó mesquí;
mes tot seguit l'avergonyí
aquell flam viu damunt sa roba fosca,
i l'abandona al vent, a esvair-se i morir.

Anima mia blana, cenyida de ventura
com d'una greu túnica bura:
no importa el caminar, tant com el do
amb què el camí ton pas detura:
estel que en un tombant fulgura,
ploma d'àguila, cant o tendra flor;
o el dol, que alleuja ta feixuga vestidura.

6 juil. 12

XXVII

Vora el torrent que fuig hi fruiten llimoners.
El pom jovençaneja i riu i cau lassat
i l'aigua, arran, fa com un jaç que el gombolés:
al peu de cada soca hi ha un caramull daurat.

Passa, torrent, germà lluent del marge bru:
ta fúria no s'haurà amorosit en va
si un fruit, dels que acollies de pas, s'avia amb tu
i t'és monjoia alegre quan llisquis lent pel pla.

Val més la teva imatge que no mil pensaments.
L'amor s'aboca al freu del temps escoladís.
Què hi fa si el temps ens tempta forces, fe, juraments?
Un bla renou ens canta, i l'hora és molt feliç.

15/juny 2a ed. 18

XXVIII

La partença

Si t'engelosia el camí,
que em prengués com una estimada
fidel a mon flanc i de mi
peixent-se per mos ulls en la flama abrivada
del pensament, que vora d'ella es sap més diví:

pobla, Amor, el camí que em mena,
d'un dolç desig, com d'un constant
oreig qui duu el sol, i asserena
l'espectacle profús, i viatja amb l'instant
i esventa al cor distant la vagabunda pena.

11 abr 19

XXIX

L'absència

Fidelitat: no dins mon cor pregon et duc
com una gemma delicada i rara
jeu dins l'obaga còncava del buc
—tresor per fer l'orgull d'una regina avara.
Ans mon ànima és un paisatge transparent.
Gespes del bell desig! I tu, en lenta
regor perenne, Oh fidel pensament,
fontana viva, cada
bri humil i trement
penetres d'una força—vasta i asserenada
com aquest cel que en ton argent es renta.

15 gen. 19

XXX

El retorn

He fes talment un líquid, voluble abís d'absència,
un camí sense marges, de monòton argent:
dia per dia m'he nodrit d'absència,
com el nauxer de l'assoliament
del mar, que dóna al cor aquella greu potència.

~~I com el navegant dia per dia al cor~~
clou la paraula trista, vídua de ressonança
que la tornés endolceïda al cor;
però quan ve a riba, la gaubança
del reveure fa míser l'anguniat tresor:

el plany que no diguí lluny de ta vora clara,
Amor, ma pàtria oberta, braços de bon retorn,
fa com l'ocell de nit dins la llum clara,
que topa d'ales i esbatega entorn,
i, amb el cor fort, un tomb de la mà l'aclapara.

/9 de 18

XXXI

Bella regina dels immaculats silencis!
Com una fumerola d'un caseriu en pau
que puja, lenta i dreta, i es fon amb el cel blau—
s'eleva ma paraula a tu, perquè la vencis
diluïda en l'atzur de ton callar suau,
bella regina dels immaculats silencis.

Llavors, quin pensament hi haurà, sinó feliç?
Els mots—fites revesses en què l'idea és closa—
la veu mortal—a son volar feixuga nosa—
tot esdevé un silenci clar, on ni el degotís
del temps son cant profund i igual posar no gosa.
Llavors, quin pensament hi haurà, sinó feliç?

21 de. '18

XXXII

Tu apareixes. No la roja meravella
que per damunt ma galta fa un súbit llengoteig;
no el tremolor que ajup l'envanida parpella
i la paraula forta esderna en barboteig,

són, Oh Amor d'amors, l'essència del miracle
que, en seure prop de tu i oir-te, en mi es difon.
Sapiguessis! dels pensaments quin dolç sotrac la
turba perplexa ordena darrera el vel del front!

Així a l'assemblea dels ciutadans, el guia
fiat obre les ales de son discurs serè,
i d'home a home passa una ardent correntia
i alcen tots junts els braços amb un igual voler.

6 · gen · 19

XXXIII

Kleiner Morgenwanderer.—Schumann

Com entre l'estelada fita i parpellejant
neix, travessa i s'apaga, tot en un breu instant,
un punt de claredat, Oh estela transitòria!
sobre la nit serena de la meva memòria
passa un record, escàpol del negre abís on van
les lleus imatges de cada hora peremptòria
que s'esvairen sense cant.

Fou un infant, Amor, i era novell el dia.
El camí va ajuntar-nos en muda companyia.
El seu pas era fort, meravellat i igual
pel marge clâ; i no feia de mi gens de cabal.
Un revolt me'l furtà, ai reflex d'alegria!...
I recordo les branques al llarg del muradal
cantussejant sobre ma via.

Amor: fou un pressagi perquè avui es complís?
Vora del nostre bac s'esmuny l'hora feliç;
inútilment ens hem tingut per iguals d'ella
només perquè sa llum besà nostra parpella,
perquè ens rosava el llavi un poc del seu somrís.
Qui sap, si romanies, companya estranya i bella,
si ens tudaria el teu encís?

XXXIV

Com el tresor que el terrassà confia
perquè el nauxer l'hi porti en vol segur
més enllà dels camins del pèlag nu,
i espera si amb més guany l'hi tornaria:
talment t'abandoní la pensa mia.

Però prop meu, errívola, has segut.
Com el ~~clivell~~ que dins l'obaga pobra
de cara a l'ampla llum tot d'una s'obre,
per ta paraula ha omplert mon seny eixut
l'enyor de ribes que no he conegut.

Oh illes fèrtils de la mar austera,
com flotons de verdura en mig de l'erm!
Volguí anar-hi amb tu. Però un son ferm
era senyor de mi quan la primera
tocàrem... Jo llanguí encara en l'espera.

Després hem navegat d'ací i d'allí.
Com he après de callar mes joies braves!
I si per cas al vell terrè em tornaves,
hi era el meu pas tan desvesat, com si
petgés fora el reialme del Destí.

XXXV

Com el cabdill que amb peu alat
va passant entremig de sa gent adormida,
i tusta gentilment a l'espatlla fornida
de cad'un dels que en son pensament ja ha triat;
i ells van alçant-se i prenen l'espasa pel combat:

així tu, Joia, te m'emmenes
de dins el pit covard els mots com un estol:
dia i nit fórem junts i no els conec a penes:
dormiren muts, fins ara que deixen mon redol
amb una estranya música que fa un batec de vol.

Bé sé però sots ta bandera
quanta de força em robes: cada mot per mi era
un torrent de ma sang, set anys del meu voler.
I sempre la conquista fuig davant de llur fe...
Joia, torna'm l'estol, torna'm el cant enrera.

Sóc com el pare a qui jaquí
la fillada guerrera i espera dalt la torre.
Buit dels mots de mon cant, en va darrera els corre
mon dalê: un dia encara ton manament diví
me'n pendrà més, com altres fills novençans de mi.

7-IV-18

XXXVI

Ombra velada i sense nom
que el meu llindar vigiles:
de sentir-t'hi, jo no sé com
passa una angoixa sense nom
per mes hores tranquiles.

Qui sap quin jurament fallit
tu ets, vivent sinó per a ma recordança,
o quin secret llençat del pit.
Ets certament un bé fallit
que ve com un espectre que rondés sa venjança.

Ombra, ja fóra a ta mercè—
t'he dat mon plô i no et basta;
remordiments i fe i voler
tot s'estremí a ta mercè
—no fos ma joia casta.

20 març 18

XXXVII

El darrer freu

El vent, el vent llagotejà ma nau feliç,
el vent que mesurava de banda a banda el fréu.
Quin amor aquell dia domà l'imperi greu
del vent, que sobre el mar m'obrís un calladís
d'ones blaves per on volés ma nau feliç?

Com a un fat que somriu t'abandoní ma fe,
Oh vent, i m'assegui sota el velam inflat.
Tot d'una, com un vel amb què es cobrís el fat,
va entenebrir-me un son profund com el no-rê:
de mi només vetllava, nua i ardent, ma fe.

I, per ventura, al llarg de l'onejant camí
l'abís guaitava sota cada alegre esqueixai;
s'esbatia l'ocell, com un pols de l'espai;
i el núvol gras, com altra nau feliç damunt mi,
bogava: un mateix vent ens dava a tots camí.

Jo dormia... No fores per mi, joia vivent,
no sotjàreu per mi, ulls foscos de la mort!
Em deixondí la mansa felicitat d'un port;
i hi vaig bastir ma casa de cara al vent, al vent:
...son del freu, tu ets ara ma llibertat vivent.

1904.18

XXXVIII

Pensament de la mort, agre ferment
que la neixor de tot meu pensament
—flonja i tímida massa—vivifiques,
i me'n fas, cor endins, un nodriment:

tu restes dins les ombres fredoliques
de la pensa deserta, de les riques
pastures consumides renovat,
i les novelles maines multipliques.

D'on hi vingueres? de quin primê estat
de mort impútrida o d'oblit nonat
ets rara perdurança, que la vida
mateixa que t'assetja i et combat

sustenta de sa pròpia força ardida,
pel repòs que promets entraidorida?
I quan davant de tu obri la mort
la porta a la tenebra indefinida,

què faràs per durâ i sê encara fort,
pensament de la mort? El teu conhort
suprem serà de fondre't dins l'immensa
ona d'eternitat? O del record

múltiple que dormia dins la pensa
fer-ne un nou pensament sense fallença?

16 maig 19

XXXIX

No sigui jo com l'home que partí
son bé a la fillada al·lucinada,
i amb ull avar els veu pendre camí
esborradís per la voluble onada,
els uns cap a les roses de l'albada,
els altres cap al nord velat de gris:
i errant, mesquí, sense taula parada,
clama del mar un poc del bé feliç
d'antany; i el mar bruela sota el seu blanc somrís.

No petgi jo la riba taciturna
on el Temps es rebat eternament
com presoner dins una immensa urna
que una mà grave mou en ritme lent:
no vull jo rê del que em fugí al vent
dels folls dalers. Oh Temps, Oh mar, la cara
forma que ens torna amb ton renou bullent,
és un inflat cos mort, o hi ha una rara
vida d'eternitat en ella, que ens separa.

XL

Fèrvida eternitat que quan
el sentit golut ja l'abasta
es fon esmunyedissa en cant
o en llum o en boira rosa dintre l'ànima casta:

voluptat. Jo et percaço alli
pensant abraçar-te més pura,
i és encara un engany mesquí:
només ton ull pregon, gelosia, hi fulgura.

Germana de la voluptat,
nada més forta, gelosia:
ets damnada al tantalejat
aguaitar i a la despullada senyoria

damunt la buidor de l'abís
que jaquí la feble presència
dins l'ànima. Almenys si n'omplís
ta follia l'eixuta, la freda transparència!

8 abr. 19

XLI

Si batent ales mon cant et fugia
—tu que en volies tancâ el vol ardit—
cerca en ton pit l'arrecerada via
per on passà la trement melodia,
i en el ressò trobaràs el sentit
—tu que en volies tancâ el vol ardit.

Mon cant volgué encativar ma gaubança:
morí la joia a l'estrenu combat.
Si el cant no mou dins ton pit cap frisança
tu però escolta-hi, i la recordança
et dictarà la fervent veritat.
—Però la joia morí al combat.

XLII

Tènuement mon cant declina:
els mots són tendres i perfets;
mes, febre viva, tu no hi ets,
tu no hi ets pus, joia divina.

La blava coma ponentina
escondí el flam etern del sol:
mes fins que venci el negre dol
un llarg reflex ens il·lumina.

No per morir, joia divina:
davall l'or tímid d'un estel
jo esperaré el retorn fidel
del cant roent que ara declina.

20 jul. 17

BIBLIOTECA DE CATALUNYA BC

AQUEST LLIBRE DE CARLES RIBA, XXVIII DE LES PUBLICACIONS DE "LA REVISTA", FOU ACABAT D'ESTAMPAR A LA IMPREMTA D'ANTONI LÓPEZ, DEL CARRER DE L'OLM, NÚM. 8, BARCELONA, EL DIA 26 DE MAIG DE L'ANY MCMXIX

BIBLIOTECA DE CATALUNYA
1001568370

Biblioteca de Catalunya
Adq. D-IEC-BRA0
CB. 1001568370
Top. RiA-8
2323
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura